

JORDI GRACIA
«Los papeles de Herralde. Una historia de Anagrama 1968-2000»
ANAGRAMA
480 PÀGINES

«**Los papeles de Herralde. Una historia de Anagrama 1968-2000**» ► Jordi Gracia edita un assaig que recorre les tres primeres dècades de vida de l'editorial, a través de les cartes del seu fundador, Jorge Herralde

«Al bon editor se l'identifica per la solidesa del catàleg»

Pere Francesch/ACN

■ La història d'Anagrama està molt lligada a la del seu fundador, l'editor Jorge Herralde. Un exemple més d'això és el contingut de *Los papeles de Herralde. Una historia de Anagrama 1968-2000*, editat per Jordi Gracia, qui apunta que és la biografia d'una editorial a través de les cartes del seu fundador a autors, agents, crítics, periodistes i companys des dels inicis d'Anagrama fins al 2000. Herralde és un amant de l'ofici d'editar i explica que des d'un inici volia publicar els llibres que li hauria agradat llegir i fer-ho de la millor forma per oferir-los als lectors. Creu que «al bon editor se l'identifica només per la solidesa i la coherència del seu catàleg i no perquè sigui brillant o tingui *best-sellers*».

Herralde recorda les dificultats dels 10 primers anys de vida de l'editorial amb la censura franquista i els problemes econòmics, però després va arribar el que anomena «la dècada gloriosa dels 80». «De l'ofici d'editar m'agrada tot: publicar, llegir, ocupar-me de les portades, de la promoció i de les rodes de premsa», as-

senyala. Herralde explica que en el camp de l'edició el va fascinar en un primer moment l'exemple de Josep Janés. Era «un editor fantàstic i llegia molts llibres seus, tenia una part d'humor molt bona i clàssics de tots els temps. Tenia molta sensibilitat pel disseny amb obres artesanals que sempre m'han agradat molt».

L'escriptor Álvaro Pombo va ser possiblement la seva primera troballa «més important», confessa. Herralde creu que era un autor «molt d'Anagrama, tan especial, tan singular i que no anava amb cap grup». Cita altres autors importants com Bukowski, Tom Sharpe, Truman Capote, Richard Ford... Alguns d'aquests noms apareixen a *Los papeles de Herralde*, que inclou les seves cartes a autors, agents, crítics, periodistes i companys. Els «papers» d'Herralde, a través de la seva documentació, cartes i fotografies, amb els textos de Jordi Gracia, van des dels inicis amb la compra d'una màquina d'escriure, una taula i una cadira l'any 1968, fins a la decisió de contractar Patricia Highsmith, Tom Wolfe, Carmen Martín Gaité o Ka-

Gracia i Herralde.

ACN

pucinski. El mateix Jordi Gracia explica que el percentatge de cartes d'Herralde que han fet servir ha estat molt petit perquè van haver de seleccionar entre més de 30.000 documents.

De totes les persones amb les quals es va escriure cartes al llarg de la seva carrera, Herralde destaca «l'enginy» de Tom Wolfe; les cartes de Carmina Martín Gai-

te, que posen «la pell de gallina, i les de l'escriptor Richard Ford. Gracia cita també l'epistolari amb autors com Sergio Pitol i Alfredo Bryce Echenique.

Una de les constants del llibre són les cartes que Herralde enviava als crítics, així com les cartes per desestimar manuscrits. «Tenia una elegància raonada amb la qual desestimava manuscrits i no per dolents, sinó que no encaixaven amb allò que volia que fos el catàleg», declara Gracia. Herralde afegeix que va procurar no ferir mai a ningú: «Un editor no ho sap tot ni molts menys i també comet errors».

Entre altres anècdotes, Herralde ha parlat de les controvèrsies amb *El País*. Recorda que al seu temps pels de la seva generació era el diari de referència «inèludible, però després les coses no han estat tan nítides». Apunta que en aquells temps era «fonamental» per a l'èxit d'un llibre una bona crítica a *El País*. Posa com a exemple una crítica molt positiva que va escriure Rafael Conte sobre el llibre *Bella del señor* d'Albert Cohen, una obra d'un miler de pàgines.